

РЕШЕНИЕ

№ 135

гр. Русе, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Галина Магардичиян
Боян Войков

при участието на секретаря Димана Стоянова
като разгледа докладваното от Боян Войков Въззивно гражданско дело № 20214500500797 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от АЛ. Н. Ш., ЕГН: *****, с адрес гр. Р., местност „Б.Я.“ № *-*, чрез адв. П.М. от АК – Русе, със съдебен адрес гр. Русе, ул. „Р. Д.“ № 16, против Решение № 260516/08.07.2021 г., поправено с Решение №260628/10.11.2021 г., по гр.д. № 7536/2019 г. на РС – Русе, с което жалбоподателят е осъден да **предаде владението на недвижим имот**, находящ се в гр. Русе, местност „П.д.“, представляващ поземлен имот с идентификатор 63427.155.1478, с площ от 1 101 кв. м, с построена в него едноетажна сграда с идентификатор 63427.155.1478.1 и с площ 67 кв. м, на ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, да **заплати** на ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, сумата от **7 494,90 лв.** – обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващо стойността на унищоженото имущество, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.12.2019 г. до окончателното ☐ изплащане, както и да **заплати** глоба в размер на **1 000 лв.** по сметката на РРС на основание чл. 360 ГПК.

Жалбоподателят твърди, че решението е недопустимо, навежда

подробни съображения и за неговата неправилност, поради необоснованост, нарушение на материалния и процесуалния закон, както и поради явна несправедливост. Твърди, че в отговора на исковата молба оспорил предявения иск по основание и размер. Неотговарящи на обективната истина били твърденията на ищеца, че владеел процесния имот непрекъснато и необезпокоявано от 05.09.2015 г., тъй като през това време живеел съвместно със св. Н.Н във Варна, където и прекарвал времето между пътуванията си по време на своята работа като моряк. Неверни били твърденията, че ответникът „продал“ на ищеца имота, като за това му дал общо сума в размер на 3 000 лв., като първоначално дал 1 000 лв. на 05.09.2015 г., а останалите 2 000 лв. било договорено ищецът И. да плати като задължения на ответника към кредитори. За тези обстоятелства липсвали писмени доказателства. От своя страна на 04.04.2014 г. жалбоподателят ответник закупил процесния имот от лицето Г.Т.Г., известен сред живущите в местността с псевдонима „Ч.“. Твърди, че още от преди това, от 2004 г., владеел и ползвал земята, където отглеждал животни в продължение на няколко години. Това се потвърждавало от представения по делото договор, както и от показанията на А.Г.Р., дъщерята на Г.Г., в дадените от нея писмени обяснения по преписка № 6623/2019 г. на РРП. Съдът приобщил тези обяснения съвкупно с всички писмени доказателства по преписката и обявил в протокола от заседанието на 22.07.2020 г., че ще се ползва от тях при постановяване на решението си. Тя заявявала, че нито познавала, нито била виждала ищеца Д.И., поради което твърденията на ищеца и св. Н. били неверни. Това били факти и обстоятелства, доказани по безспорен начин от РРП. Жалбоподателят никога не се съмнявал, че Г.Г. не бил собственик на процесния имот, когато сключил договора за продажба с него. В нотариалния акт на имота на бащата на жалбоподателя като съсед бил посочен именно Г.. Не бързал да се снабди с документи за собственост на процесния имот на свое име, а едва през май месец 2019 г. разбрал, че Г. нямал документи за собственост на процесния имот. Това обстоятелство го подтикнало да се посъветва с адвокат и нотариус, в резултат на което се снабдил с констативен нотариален акт за собственост на процесния имот през септември 2019 г. През април-май 2019 г. споделил намеренията си с ищеца, че искал да построи къщата наново. Определя извършваните от въззиваемия действия в процесния имот като търпими действия, а не като осъществяване на фактическа власт на процесния имот,

която би го легитимирила да предяви иск по чл. 76 ЗС. Неправилен и неточен бил изводът на РРС за отнемането на владението по скрит начин. Ответникът не бил ограждал имота и не бил го заключвал, като същият нямал врати и прозорци, следователно владението не било отнето, тъй като не само ищеца, но и всеки гражданин, можел да влезе в имота. Доказателство за невъзпрепятствания достъп на ищеца до имота било обстоятелството, че същият подал молба до РРП с вх. № 231/20 г. на 03.02.2020 г. във връзка с ползването на имота, в която твърдял, че в него имало бунгало и две каравани. Ищецът и св. Н. посещавали имота след твърдения период на отнемането на владението. Налице били търпими действия, а не осъществено владение. Съдебната техническа експертиза се произнесла без да бъдат налице обсъдени обстоятелствата относно законността на построената сграда, поради което и свидетелските показания също били недопустими. Искът за причинени вреди по чл. 45 ЗЗД също бил недоказан, не били изложени мотиви защо не кредитирал показанията на свидетелите на ответника, включително и събраните материали от РРП, от които не се установявало ответникът да е извършвал кражба или самоуправство. Св. Н. била във фактическо съжителство с ищеца и поради това заинтересована от иска за вреди да бъде уважен изцяло. По време на огледите на вещите лица същата неправомерно присъствала на същите, както и братът на ищеца св. Л. И.. Теорията била категорична, че вещото лице следва да изгради заключението си само върху доказателствения материал по делото, а не върху странични данни. Оценителните експертизи били базирани изцяло върху казаното от св. Н., което било явно съществено процесуално нарушение от страна на РРС. Вещото лице Г. базирало експертизата си по списъка съобразно направеното от ищеца уточнение досежно кои вещи са му били унищожени и откраднати. При произнасянето на този иск съдът не обсъдил съществените противоречия между изложеното в исковата молба и в становището по отговора на исковата молба във връзка с показанията на св. И. и св. Р.А., като последният посетил имота само веднъж. Описаните предмети били само по данни на св. Н., като експертите не установили в имота такива вещи, а друга част били в микробус в гараж в друг имот, което пораждало съмнение относно обстоятелството дали ищецът и неговата съжителка не използвали периода след деликта, но преди завеждането на иска, да натрупат други стари и непотребни вещи само и единствено с целта да се обогатят за сметка на ответника, както и да му

отнемат собствеността върху процесния имот. Съдът не изложил мотиви защо смята вещите за съществували, без да е било доказано, че същите са били в имота и същите да са били собственост на ищеца Д.И., а от своя страна св. Н. претендирала за някои от тях, че били нейни, докато тя не била ищец или страна по делото. Липсата на документи, доказващи законността на сградата като строеж, липсата на договори за ремонт и показания на незаинтересовани свидетели правело претенцията за претърпени вреди като извършен ремонт на процесната сграда неоснователна. Съдът приел, че себестойността на построената сграда била увеличена, въпреки липсата на доказателства за нейната законност и следвало ли обезщетение за причинени вреди от незаконно построен имот без строителни книжа и нотариален акт за собственост. Липсвало логика в показанията на св. Н., тъй като тя твърдяла, че работела като учителка, а едновременно всяка събота и неделя посещавала с ищеца имота в гр. Русе, като трябвало да изминава близо 420 км разстояние в двете посоки. Ищецът бил моряк и не почивал всяка събота и неделя, поради което нямал възможност „да прави чудеса“ в двете стаи, били някога конюшня и свинарник, каквито били и към настоящия момент, видно от снимковия материал, направен от вещите лица. Освен това Д.И. бил осъден да заплаща издръжка на ненавършило пълнолетие свое дете, като вместо него ответникът заплащал въпросните суми. Доходите на ищеца за периода 20.01.2005 г. до 15.11.2019 г. се равнявали на около 133,70 лв. месечно. Признат бил иск за вреди, базиран върху касовите ордери на името на св. Н., която не била ищец по делото. Тези ордери не били касови бележки и не били в счетоводния оборот. Всички касови ордери били с един идентификационен номер, но издадени от различни фирми и лица в различни населени места. Районният съд признал за доказано липсващите вещи, представляващи компютърна конфигурация, въпреки че в процесния имот нямало ток и вода, а най-малко интернет, като квалифицирал липсата им за „кражба“, без да има влязла в сила присъда за това. Приложените от ищеца квитанции за заплатена електроенергия били за платен ток през 2019 г., когато ищецът узнал, че ответникът започнал процедура по узаконяване на имота в края на месец юни и началото на юли. Не ставало ясно как били ползвани бойлери печки без ток още повече, че била извършена и „професионална“ проверка от РРП, която установила, че липсва електроснабдяване, като съдът обявил, че ще се ползва от събраните от нея материали. Съдът в нарушение на разпоредбата на чл.

164, ал. 1, т. 3 и ал. 2 ГПК допуснал имуществените вреди да се доказват със свидетелски показания, без съгласието на ответника, поради което същите били недопустими. Моли за отмяната на обжалваното решение и за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

В законоустановения двуседмичен срок въззиваемият ищец ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, с адрес гр. Р., ул. „П“ № **, вх. *, ет. *, чрез адв. С.Т. (фамилията идентична с Л. съгласно приложеното на л. 309 по делото на РРС удостоверение за идентичност на имената) от АК – Варна, със съдебен адрес гр. В., ул. „О.“ № *, офис № *, с което взема становище за неоснователност на жалбата. Правилен се явявал изводът на съда, че въззиваемият е владял, а не е извършвал търпими действия в процесния имот. Владението се доказвало от представените разписки за заплащана електроенергия, водоснабдяване, както и от свидетелските показания на св. Н., св. И. и св. А., които били обсъдени подробно в мотивите на решението. Показанията, давани под формата на обяснения в извършени предварителни проверки, не представляват свидетелски показания, събрани по реда на ГПК, поради което било недопустимо за жалбоподателя да се позовава на тях. За наличието на извършени подобрения, включая прокарани ВиК и електрическа инсталация говорели в своите заключения и вещите лица. В извършените полицейски проверки Ш. заявил, че с ищеца уредили отношенията си, като последният освободил и напуснал имота, т.е. е признал, че към него момент ищецът действително е владеел процесния имот. Свидетелите на жалбоподателя Б., А. и Х. по никакъв начин не опровергавали владението на ищеца, защото, макар и да заявявали, че знаят къде се намира процесния имот, никога не са ходили в него. Формалната доказателствена сила на констативния нотариален акт била оборена, тъй като в периода 2015 г. до 04.11.2019 г. ищецът И. владял процесния недвижим имот. Налице била и втората предпоставка за уважаване на иска по чл. 76 ЗС – отнемане на владението по скрит начин. Съдът приел за доказано от полицейските проверки и свидетелските показания, че ответникът е признал, че е счупил катинара и е влязъл в имота в отсъствие на ищеца, защото бил негов. В жалбата си въззивникът изложил противоречиви твърдения за възможността на въззиваемия да влиза в имота след 04.11.2019 г., след като пред полицейските органи признал, че изгонил последния. Неправилно било твърдението на ответника, че ищецът не ползвал имота, а поставено в двора бунгало и две каравани, тъй като такива вещи не били

намерени. Правилно съдът уважил иска за непозволено увреждане съобразно експертизата на вещото лице, според която били налице разрушавания в имота и унищожени вещи. Размерът бил правилно редуциран с 678 лв. касателно вещите, които се намирали в микробуса. Св. Н. била упълномощена от ищеца И. да го представлява, включително и пред вещите лица при извършването на експертизите. Жалбоподателят също присъствал на огледа на вещото лице Г. заедно с баща си Н. Ш. и св. Р. А.. Неговият процесуален представител бил уведомен от вещото лице, но не присъствал. Заключениеето му не било оспорено от насрещната страна. Вещото лице взело предвид всички вещи, за които имало данни по делото, като показанията на свидетелите и заключениеето на вещото лице не били опровергнати от ответника. С твърденията си за двойно остойностяване на едни и същи вещи жалбоподателят реално не правел разграничение между изграждане на подобрения и причиняване на вреда чрез унищожаването им. В заключениеето на ценовата експертиза са били оценени разрушенията на тези подобрения. Не отговаряли на истината твърденията на въззивника Ш., че някои от вредите ищецът въвел след завеждане на делото, като още в исковата молба се твърдяло, че вещите били изпочупени, захвърлени или откраднати и били извършени разрушения на имота. Заявените от св. Н. в първо лице вещи, че били нейни, всъщност били общи на нея и с ищеца, тъй като двамата живеели заедно в продължение на 15 години. Недоказани били твърденията на въззивника за неизвършени подобрения, а към 2015 г., когато ищецът установил владение върху имота, в него била налична цялата сграда, която вероятно била търпим строеж и не подлежала на събаряне. Необосновани били твърденията, че св. Н., работейки като учителка, не можела всяка събота и неделя да посещава имота, както и че ищецът не разполагал със средства да се издържа, респективно да закупи имота. Неверни били твърденията на въззивника, че в имота нямало ток и вода, тъй като, видно от представените разписки, такива били заплащани. Не е налице забрана за установяване на фактите на извършени подобрения, разрушения и закупени вещи със свидетели, като не е допуснато процесуално нарушение по чл. 164 ГПК. Моли за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на разноски.

Заедно към отговора на въззивната жалба е приложен и документ, озаглавен „Отговор“, изготвен лично от въззиваемия Д.И., с който взема становище за неоснователност на жалбата и излага подробни фактически

съображения за отношенията му с насрещната страна.

Въззивната жалба срещу първоинстанционното решение е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава, следва да се разгледа по същество.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Разгледана по същество, въззивната жалба срещу него се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.**

На 04.04.2014 г. жалбоподателят и лицето Г.Т.Г., известен с прякора си сред жителите на местността като „Ч.“, сключили писмен договор за продажба на имот в гр. Русе, в местността „П.д.“, ул. „Б.Я.“ № 3, представляващ земеделска земя и тухлена сграда. В същата по-рано Г.Г. отглеждал животни. От доказателствата по делото се установява, че тази сграда е с идентификатор 63427.155.1478, с площ от 1 101 кв. м, с построена едноетажна сграда с идентификатор 63427.155.1478.1, като сградата била с площ от 67 кв. м. Същата е предмет на владелческия иск, предявен по делото. Този имот бил в съседство с имотите на бащата на ответника – Н. Ш. – имот с идентификатор 63427.155.1479 и имот с идентификатор 63427.155.1480, като в последния живеел ответникът. През 2015 г. ищецът Д.И. установил фактическа власт върху процесния поземлен имот и сграда в него, като със св. Н. И.а Н., с която живеел на семейни начала, постепенно започнали да го благоустрояват и подобряват. Посадили овощни дръвчета, направили цветни градинки, обзавели имота с мебели и електроуреди, направили замазка и боядисване на стените, положили гранитогрес на пода, изградили бетонна подпорна стена, направили площадка с циментова замазка. Направили и път за по-лесен достъп към имота. Била прекарана ВиК и електрическа инсталация, като в изграждането на последната взел участие и св. Р.А., който съдействал за поставянето на 3 лампи с по 4 пури. На 20.09.2019 г. ответникът А.Ш. се снабдил с констативен нотариален акт № 168, том III, рег. № 9149, нот. дело № 448/2019 г. на нотариус И.К., за всички три имота – тези на баща му и владеният от ищеца И. недвижим имот. Същият предприел действия за промяна на партидите във ВиК и електроразпределителното дружество, водени на името на Г.Г., като същите започнали да се водят на негово име. На

15.11.2019 г., около 20,40 ч, когато ищецът И. и св. Н. се опитали да влязат в процесния недвижим имот, установили, че входът към него бил запрещен с храсти и клони от дървета. Видели, че един от стоящите в имота бусове бил препълнен с техни вещи от къщата. Успели да намерят друго място, откъдето да влязат, като в този момент установили, че жалбоподателят Ш. ги чакал пред къщата и им заявил, че тя била негова, за което им показал издадения нотариален акт, като едновременно набрал ЕЕН 112, за да повика полиция. В присъствието на ищеца и св. Н. ответникът заявил, че разбил катинара, с който била заключена къщата, и изнесъл намиращите се в нея вещи. В докладна записка на полицейските служители В.С. и Е.Е било посочено, че между Ш. и И. възникнал конфликт, като Ш. заявил пред тях, че имотът бил вече негов и не желаел ищеца да живее повече в него. На следващия ден – 16.11.2019 г., отново бил подаден сигнал за конфликт между ищеца и ответника, като мястото било посетено от трима полицейски служители, които изготвили докладна записка. В същата било отразено, че двамата се държали агресивно един към друг, както и че твърдели, че живеели къща до къща.

Правилен е изводът на първоинстанционния съд за това, че от доказателствата по делото се установява, че ищецът е упражнявал фактическа власт върху процесния имот. Районният съд правилно е преценил как да кредитира показанията на свидетелите. Действително по делото могат да бъдат обособени две групи свидетелски показания. Първата група са свидетелите на ищеца, състояща се от св. Л. И., св. Н.Н и св. Р.А.. Втората група са свидетелите на ответника, състояща се от св. Р. А., св. Ц. Х. и св. Т. Б.. От своя страна св. Х. и Б., макар и да заявяват, че живеят в съседство на имота, в който живее А.Ш., нито един от тях не може да посочи дали някой е живял в периода 2015-2019 г. в спорния процесен имот. Показанията и на двамата са еднопосочни само за едно обстоятелство, което не е спорно – че преди това лицето Г.Т.Г., известен като „Ч.“, е бил собственик и е отглеждал животни в процесната сграда. Св. Х. заявява, че сградата на „Ч.“ била обезлюдяла и никой не я обитавал, но той знаел, че всички имоти били на Ш., който имал нотариален акт. Същият обаче изпада в противоречие относно кога жалбоподателят е „закупил“ имота от Г.Г., като заявява, че това било през 2004 г., а писменият договор е от 2014 г. Св. Б. от своя страна заявява, че никога не е ходил в процесния имот. От това следва изводът, че тези двама

свидетели нямат преки впечатления относно това кой осъществява фактическата власт върху процесния имот, като, макар и поискани от ответника, не успяват по никакъв начин да докажат, че той го е държал. Техните показания са опровергани от показанията на свидетелите на ищеца, които имат непосредствени впечатления както от това как изглежда имота, така и какви вещи са се намирали там. Св. А., който не е в никаква връзка с ищеца, сам заявява, че е ходил в имота да постави три броя лампи като дава описание и на това как изглежда и също така, че същият е бил обзаведен. Същият свидетелства и за посадени овощни дървета. Показанията на свидетелите на ищеца не са опровергани и от показанията на св. А., която, макар и да заявява, че е ходила в имота, няма спомени и впечатления от него, както и че не знае какво има в него. От ответника само разбрала, че същият имал намерението да го събори, защото стените били нацепени. Свидетелката обаче потвърждава за намиращите се в имота МПС, които са били собственост на ищеца, от което следва изводът, че ищецът е имал достъп до имота и възможността да упражнява фактическа власт върху същия. Св. А. изпада в противоречие относно това чия е била собствеността на процесния имот преди конфликта между двете страни, като заявява, че той не бил на Г.Г., а на Община Русе, от която А.Ш. го и закупил, което не съответства на нито едно от доказателствата по делото. Всички свидетели на ответника сочат, че са виждали Д.И. да отсяда и да гостува на ответника Ш., като св. Б. заявява, че са гостували и в неговата къща, но тези обстоятелства не са достатъчни да опровергават тезата на ищеца за това, че е владял процесния имот, или че същият е упражнявал фактическа власт от името на Ш., т.е. да е бил държател, доколкото заявените обстоятелства и в частност гостуванията, са се осъществявали в къщата на Ш., а не в процесния имот, което само по себе си не може да изключи вероятността И. да е владял имота в съседство. Следва да бъдат ценени писмените доказателства – докладните записки от извършените полицейски проверки на 15 и 16 ноември 2019 г., в които се посочва, че страните са заявили пред полицейските органи, че живеят в съседни къщи, т.е. тези доказателства само потвърждават твърдяното владение от ищеца, поради което и показанията на неговите свидетели следва да бъдат ценени изцяло.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че писмените обяснения, снети от А.Г.Р., в хода на прокурорските проверки следва да бъдат

ценени като свидетелски показания. Недопустимо е свидетелските показания да бъдат давани в писмена форма. Същите, с оглед принципа на непосредствеността, следва да бъдат дадени устно пред събиращия доказателствата орган. А.Р. е била поискана от ответника като свидетел, но не е била доведена от него, така че същият сам се е поставил в невъзможност да осъществи насрещно доказване с помощта на нейните показания.

За доказателства в подкрепа на владението на ищеца следва да се считат и приложените квитанции за заплащана електроенергия и ВиК. Твърденията на жалбоподателя, че имотът не бил електрифициран и водоснабден, поради което ищецът нямало как да ползва електроуреди и интернет, се опровергават от констатациите на вещото лице Л., което е посочило, че в имота е имало прокарана електрическа и ВиК инсталации, но същите са били разрушени и демонтирани (в частност по отношение на ВиК инсталацията е посочил, че е установил липсата на водомер във водомерната шахта, а електрическото табло на външната стена на фасадата било демонтирано). За работеща електрическа инсталация свидетелства и св. А., който заявява, че е монтирал 3 бр. лампи, като монтажът им би бил безсмислен при липсата на електрификация. Вещото лице Л. също така е установило направени подобрения и засаждането на овощни дръвчета. Така опровергани остават констатациите на полицейските органи относно липсата на ВиК и електрическа инсталация, доколкото същите не са експерти и не разполагат със специални знания да установят дали в предходен момент е имало действащи и експлоатирани такива. Тези констатации на съда са достатъчни, за да оборят тезата на жалбоподателя, че имотът винаги е бил запустял, неподдържан, включително и към настоящия момент.

Неоснователна се явява тезата на жалбоподателя, че допускането на Д.И. до имот, който бил собственост на жалбоподателя, следвало да се квалифицира като търпими действия. За разлика от владението, при търпимите действия осъществяващото ги лице няма намерение да свои имота. Тук намерението за своене е категорично доказано предвид извършваните от ищеца действия по направата на подобрения, както и обзавеждането му, които представляват нещо повече от търпими действия. Дейностите по подобряване на имота са констатирани и установени и от вещото лице по назначената съдебна техническа експертиза.

Принципно правилно се явява становището на жалбоподателя, че владението следва да бъде постоянно и непрекъснато, но това не означава, че владелецът следва да се намира във всеки един момент в имота, още повече че по делото са събрани данни, че същият е бил заключван с катинар. Обстоятелството, че съжителката на ищеца св. Н. живее във Варна, макар и да предполага изминаване на разстояние от 420 км в двете посоки, не прави невъзможно засаждането на дръвчета и обособяването на цветни градинки. Това дали ответникът е „продал“ процесния имот на ищеца, макар и недоказано, не може само по себе си да служи за опровергаване обстоятелството, че ищецът е упражнявал фактическа власт върху имота към момента на отнемането на владението, която го легитимира на предяви иск по чл. 76 ЗС, който, за разлика от иска по чл. 75 ЗС, даже не поставя изискване за период от време, през който да е осъществявано владението.

Твърденията, че ответникът не ограничавал достъпа на ищеца до имота, респективно не го е лишавал от владение, се опровергават от докладните записки за извършените полицейски проверки, както и от писмените доказателства в приложените прокурорски преписки. В тях се посочва, че ищецът живеел в съседство с ответника, което доказва упражняваната от него фактическа власт, а самият факт, че последният се е сдобил с констативен нотариален акт за придобито право на собственост за давностно владение безспорно доказва, че интерес от лишаването на ищеца от владение би имал само ответникът. Макар и ценени през призмата на чл. 172 ГПК, показанията на св. Н. не могат да не бъдат зачетени по отношение на възникналия конфликт между ищеца и ответника на 15.11.2019 г., когато св. Н. и ищецът И. заварили ответника в техния имот, който демонстративно им заявил, че същият е негова собственост и им показал въпросния нотариален акт за собственост, което потвърждава извода на първоинстанционния съд, че именно ответникът е лицето, лишило ищеца от владение върху имота. Св. Н. е посочила за идването на място на полицейските органи, като сигналът бил подаден именно от Ш., което кореспондира с изготвените докладни записки, макар и в тях да не се отразява кой е подателят на сигнала. Това от своя страна е достатъчно да кредитира и показанията на тази свидетелка относно обстоятелството, че Ш. не само е отнел владението по скрит начин – снабдявайки се с констативен нотариален акт и установявайки свое владение в процесния имот, докато ищеца го няма, изнасяйки вещите му извън имота,

но и чрез насилие, тъй като е разбил катинара на сградата, получавайки достъп до другите помещения. Съгласно практиката на ВКС и в частност Решение № 88/30.10.2020 по дело № 4380/2019 на II г.о., насилствено отнемане на вещта има не само когато се използва физическа сила или заплаха срещу лицето, което владее или държи вещта, но и когато се употреби физическа сила по отношение на самата вещ, например чрез разбиване на врата или ключалка. В настоящия случай разбиването на катинар представлява такова действие, поради което настоящата въззивна инстанция намира, че владението е отнето не само по скрит начин, но и чрез насилие.

По отношение твърденията и на двете страни досежно доказателствената сила на нотариалния акт, въззивният съд намира изводите на първата инстанция за не съвсем прецизни, но недостатъчни за да обосноват евентуална неправилност на решението по отношение на владелческия иск. Съгласно Тълкувателно решение № 11/2012 от 21.03.2013 г. по тълк. д. № 11/2012 г. на ОСГК на ВКС нотариалният акт, с който се признава право на собственост върху недвижим имот по реда на чл. 587 ГПК, не се ползва с материална доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 ГПК относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост, тъй като такава е присъща на официалните свидетелстващи документи за факти. С други думи, констативният нотариален акт разполага с формална, а не с материална обвързваща доказателствена сила по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК. Същият обаче се ползва с формална доказателствена сила, която важи не само за официалните, но и за всички въобще подписани документи на основание чл. 180 ГПК, според който обективизираните в подписания документ волеизявления се предполагат за направени от лицата, сочени като автори на документа. В настоящия случай не е спорно обстоятелството, че този констативен нотариален акт е бил издаден от нотариус И.К., поради което изводът на районния съд за оборена формална доказателствена сила е неправилен, доколкото констативният нотариален акт не е бил оспорен в това отношение, а от друга страна, съгласно вече цитираното тълкувателно решение, същият не се ползва и с характерната за официалните свидетелстващи документи материална доказателствена сила. От това следва изводът, че констативният нотариален акт, макар и издаден на основание давностно владение, което предполага упражняването на фактическа власт, не

може да се ползва с материална доказателствена сила относно това, че титулярят на признатото право на собственост действително е владял вещта, за която е признат за собственик. Самият факт, че е признат за такъв няма отношение към владелческия иск, доколкото при разглеждането му не се изследва въпросът кому принадлежи правото на собственост по аргумент от чл. 357 и чл. 359 ГПК.

Поради гореизложените съображения решението следва да бъде потвърдено в частта, с която е уважен искът по чл. 76 ЗС за предаване на владението на ищеца върху процесния имот. Като последица от уважаването на този иск при констатацията на съда, че владението е отнето по скрит или насилствен начин, съдът разполага с правомощието да наложи глоба на нарушителя ответник на основание чл. 360 ГПК в размер до 1 000 лв. Въззивната инстанция обаче намира решението в частта за налагане на глоба за неправилно като необосновано, тъй като районният съд не е изложил мотиви за това защо е наложил максималния размер на глобата, както и че не е отчетел имущественото състояние на ответника. Поради тези съображения размерът на глобата следва да бъде изменен, като същият се намали до 200 лв. Този размер въззивният съд определя поради обстоятелството, че по делото се установява отнемането на вещта не само по скрит начин, но и чрез насилие. Извършените действия на ответника, свързани с унищожаване и преместване на движими вещи не следва да се вземат предвид като обуславящи по-висок размер на глобата, доколкото те са предмет на другия обективно кумулативно съединен иск. Предвид представената декларация за имущественото състояние на жалбоподателя, съдът намира, че налагането на глоба над този размер би било самоцелно и неоправдано.

По отношение иска за причинени имуществени вреди на ищеца с правно основание чл. 45 ЗЗД въззивната инстанция намира решението в тази му част за частично неправилно. На първо място съдът е допуснал нарушение на процесуалните правила като неправилно е кредитирал заключението на вещното лице Г. досежно нейната експертиза. Районният съд неправилно е приспаднал от общата сума на липсващите и повредени /начупени/ движими вещи размерът на наличните движими вещи, които вещното лице е установило като годни за употреба, намиращи се в бус в гараж извън процесния имот, получавайки така сумата от 4 070,90 лв. Това приспадане вече е било направено от съдебния експерт, който изрично е посочил, че общата стойност

на твърдените липсващи и повредени вещи е 4 748,90 лв. Освен това съдът е включил в осъдителния си диспозитив стойността на вреди, причинени на ищеца съгласно направеното уточнително становище времеви период, който не е бил заявен първоначално с исковата молба, а именно 03.03.2020 г. – момент, който хронологически е след твърдяното извършване на разрушавания на ответника при отнемането на владението на имота към 15.11.2019 г. и към 12.12.2019 г. Това по същество представлява включване на нови обстоятелства след предявяването на иска, без да е било налице изменение на неговото основание по смисъла на чл. 214, ал. 1 ГПК (обстоятелствата, върху които се основава искът), като вещите, посочени за унищожени и изпочупени след 03.03.2020 г., са били включени в експертизата и са били неин предмет. Така от общия размер на исковата претенция след направеното му редовно и прието от съда изменение 8 172,90 лв. следва да бъдат приспаднати стойностите на вещите, находящи се в спалнята и трапезарията, както и намиращият се в банята шкаф за тоалетни принадлежности. Поради същите съображения следва да бъде приспадната стойността на кюнците (прави и криви) според ценовата експертиза. Дори и да се приеме, че ищецът правилно е уточнил претенцията си, включвайки изпочупени и липсващи вещи след 03.03.2020 г., по делото не е проведено доказване, че тези вреди са причинени точно от ответника. Свидетелските показания на ищеца са само във връзка с това кои вещи липсват, както и какви действия ответникът е извършил към 15.11.2019 г., без в същите да се заявява как свидетелите са добили впечатления, че точно ответникът е лицето, извършило увреждащите действия след 03.03.2020 г. Освен това, предвид твърденията на ищеца за това, че процесният имот е бил неколккратно разбиван, като след първия път вече ищецът е имал осигурен достъп, същият е следвало да предприеме действия с грижата на добър стопанин във връзка с неговото запазване по смисъла на чл. 83, ал. 2 ЗЗД. Недоказан остава броят на засетите овощни дръвчета от ищеца, доколкото първоначално е бил заявен такъв в размер на 40 бр., а впоследствие вещото лице Л. е заявило в съдебно заседание, че му е съобщен брой от 20 дръвчета, но на показаните му снимки били по-малко. В депозираното становище на въззиваемия към отговора на въззивната жалба същият е заявил, че са останали само 5 дръвчета. Съдът кредитира заявеното през призмата на разпоредбата на чл. 175 ГПК за признаване на факт, който е неизгоден за

страната, поради това, че установяването на неунищожени дръвчета би довело до редуциране на обезщетението за претърпени имуществени вреди. Така въззивният съд приема за установено, че в имота е имало 20 бр. дръвчета, което е доказано както от свидетелските показания, така и от експертизата, като от тях са останали само 5, които следва да бъдат приспаднати от размера на обезщетението. От присъденото обезщетение следва да се приспаднат и част от установените от вещото лице Л. направени разходи за подобряване на имота. Макар и определени като подобрения следва да се отбележи, че обезщетяването за направените подобрения се доближава по-близо до обезщетението за неоснователно обогатяване, отколкото до непозволеното увреждане като извъндоговорно основание за ангажиране на отговорността за вреди, поради което в настоящия случай следва да се вземе в предвид не стойността, с която се е увеличила цената на имота, а извършените разходи по неговото подобряване, тъй като подобренията могат да бъдат претендирани само в случаите, когато другата страна е предявила собственически иск, какъвто не е бил разгледан. Въпреки че районният съд да е определил самите разходи за направата на подобрения като подобрения, той е взел предвид стойността за тяхното извършване, а не стойността на увеличение на имота, поради което този негов извод се явява правилен. От разходите за направените подобрения обаче следва да бъдат приспаднати тези за изграждане на кухненски бокс – тухлена зидария, полагане на гранитогрес на пода и полагане на циментова замазка, която св. Н. заявява, че е излята като площадка пред къщата. Това се налага по съображения, че съдебният експерт не е установил тези направени подобрения да са били разрушени или унищожени. От дължимото обезщетение следва да се приспаднат престилките, ковчорите, бродираните покривки и чергите за стена, които св. Н. заявява в показанията си, че са нейни или че са принадлежали на нейната баба, т.е. така се изключва възможността ищецът да е претърпял вреди от тяхното отнемане или унищожаване, доколкото за същия не е установено, че е бил техен собственик. След приспадането на стойността на горепосочените вещи и след като се вземе предвид, че районният съд неправилно е приспаднал вече веднъж отчетената от вещото лице Г. сума от 678 лв. за установените налични вещи, новият размер на обезщетението за имуществени вреди следва да бъде определен на 6 707,05 лв.

По отношение заявените в жалбата твърдения, че за липсващите и унищожени вещи не било доказано, че били собственост на ищеца, въззивният съд намира същите за неоснователни. Доказването на движими вещи не е ограничено да бъде извършено само с писмени доказателства и в частност фактури или касови бонове, като няма изискване за конкретно оформление на този документ. Дори и да се приеме, че фактурите не са достатъчни да докажат наличието на дадени вещи, от свидетелските показания на св. Н. и св. А. се установява какви вещи е имало, като тези на св. Н. са значително подробни и изчерпателни, а св. А. сочи само за някои, но не и от всички определени като липсващи или изпочупени вещи. Както бе обсъдено по-горе въззивният съд не намира, че тези свидетели са заинтересовани по някакъв начин, поради което следва да цени показанията им по отношение на това какви вещи са се намирали в имота изцяло. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че не било доказано кои вещи били конкретно собственост на ищеца, тъй като същият живеел съвместно със св. Н., което по своя характер навежда на извода, че същите може да са били придобити в съсобственост. Дори и това да е така, то практиката на ВКС и в частност Определение № 31/27.01.2021 по дело № 3421/2020 на ВКС, II г.о. и цитираните в него актове на касационната инстанция, приема, че всеки съсобственик може да иска ревандикирането (връщането на вещта в натура) на цялата вещ, а не само на своята идеална част. По аргумент от по-силното основание, дори и да се приеме, че част от процесните вещи са били придобити в съсобственост от ищеца и св. Н., първият не е лишен от възможността да търси цялата стойност на вещта от делинквента, като това как се разпределя същата между съсобствениците е въпрос, който следва да бъде уреден между тях.

Принципно правилно е твърдението на жалбоподателя, че извършените подобрения, съставляващи случай на незаконно строителство, подлежат на премахване и не се заплащат като подобрения, а обстоятелството дали подлежат на премахване се определя от техническите органи (ППВС № 6/27.12.74 г.). В настоящия случай обаче това твърдение е ирелевантно за спора, доколкото не се претендират подобрения, а причинени вреди, като по-горе в мотивите си въззивната инстанция е обсъдила, че подобренията имат характер на обезщетение за неоснователно обогатяване, а не на такова за причинени вреди, каквито търси ищецът. За пълнота на изложението следва

да се отбележи, че ответникът е въвел за първи път с въззивната жалба твърдението за незаконността на намиращата се в процесния имот сграда и като такава, обуславящо евентуална недължимост на претенцията, е следвало същият да проведе пълно и главно доказване на обстоятелствата, че сградата подлежи на премахване, което би следвало да се докаже със съответните предписания на компетентните технически органи.

По делото е доказано от показанията на св. Н., от приложените докладни записки и прокурорски преписки, че ответникът Ш., по негови признания, е влязъл в имота, като е разбил катинара и изнесъл намиращите се в имота вещи. От всички тези доказателства, макар и косвени, може да се направи един единствен извод, че вредите са причинени вследствие на неправомерното отнето владение, а именно от жалбоподателя. Същият следва да носи гражданска отговорност за унищожените и липсващи вещи към момента на предявяване на иска, тъй като те са в причинно-следствена връзка с неговото противоправно поведение, а именно проникване в сградата, върху която ищецът е упражнявал фактическа власт. Разрушения са установени и от съдебната техническа експертиза, която е констатирала демонтиране на ВиК и електрическа инсталация. Дори и евентуално да не бъде прието, че лично ответникът е извършил разрушенията, същият, след като е счупил катинара на сградата реално е способствал за достъпа на други лица в имота, поради което дори и само с факта на отнемането на владението неговото неправомерно поведение е в причинно-следствена връзка причиняване на вреди под формата на унищожени или липсващи вещи. Извършените предварителни проверки са стигнали до заключението, че няма данни за извършено престъпление от общ характер, но постановленията за отказ от образуване на досъдебното производство не се ползват със силата на влязла в сила присъда по отношение на това извършено ли е или не дадено деяние по смисъла на чл. 300 ГПК, поради което не могат да бъдат тълкувани в полза на жалбоподателя, че същият не е извършвал разрушавания на вещи и направени подобрения.

Колкото до твърденията на жалбоподателя, че според теорията вещите лица следвало да обосноват заключението си само въз основа на доказателствата по делото, съдът намира, че в същата цитирана литература е посочено още и че вещите лица имат „двойнствен“ правен режим – от една страна вещото лице бива натоварено от съда да провери факти и обстоятелства, а от друга неговото правно положение се приближава до съда,

доколкото има право да проучва всички или част от материалите по делото и да участва в събирането на доказателства. От това следва изводът, че вещото лице не е обвързано само с доказателствата по делото, но може в хода на изготвяне на експертизата да установява нови фактически обстоятелства, стига същите да бъдат изведени на базата на специалните познания, с които то разполага, а съдът не разполага. В прерогативите на съда е да кредитира или не заключението на вещите лице съобразно ползваните от същото информационни източници, като в настоящия случай въззивният съд е изложил подробни съображения защо, макар и ценовата експертиза да е посочила един размер, от същия следва да бъдат приспаднати част от вещите, тъй като са въведени като вреди, настъпили след предявяване на иска. Дали вещото лице ще се съобрази с изразеното становище на страна или трето намиращо се на мястото лице при огледа е въпрос на негова преценка съобразно притежаваните от него знания. Буквалното възприемане на тезата, че вещото лице може да изготвя заключението си само и единствено върху вече събраните по делото доказателства обезсмисля обективното и експертно установяване на факти чрез експертиза, когато от самия характер на експертното изследване е необходимо извършването и на други действия – медицински преглед, който не е самостоятелно процесуално действие по събиране на доказателства (оглед), провеждане на интервю с изследваното лице при психологическа експертиза, ползване на образци за сравнително изследване (тъй като в практиката могат да се ползват и такива от документи, които не са изрично приложени по делото) и други. Неправилно се явява твърдението на жалбоподателя, че свидетелски показания за доказване на иска по чл. 45 ЗЗД били недопустими на основание чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК, тъй като с този иск се доказват вреди, а не правни сделки над 5 000 лв., каквото условие поставя цитираната от жалбоподателя разпоредба.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че за спора са ирелевантни твърденията на която и да е от двете страни за това кой какви задължения за издръжка спрямо трети лица има и дали ги е плащал. Ирелевантни са твърденията на жалбоподателя за това, че въззиваемият не разполагал с достатъчно доходи да издържа себе си, тъй като са извън обсега на предмета на доказване както на иска по чл. 76 ЗС, така и на този по чл. 45 ЗЗД.

Поради гореизложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която е уважен иска за причинени имуществени вреди с правно основание чл. 45 ЗЗД за размера от 6 707,05 лв. до размера на 7 494,90 лв., като искът бъде отхвърлен в тази му част. Решението следва да бъде отменено в частта за глобата в размер на 1 000 лв., като вместо това на ответника му бъде наложена глоба от 200 лв. В останалата част решението следва да се потвърди.

Предвид изхода на делото пред въззивния съд и двете страни имат право на разноси, а по отношение на първоинстанционното производство следва да се преразпределят наново сторените от страните разноси. В първоинстанционното производство ищецът е посочил, че е направил разноси за държавни такси за двата иска в общ размер на 376,90 лв., като 50 лв. са били определени за владелческия иск, а останалите 326,90 лв. са за иска за имуществени вреди. Заплатил е и 40 лв. държавна такса в производството по налагане на обезпечение и 20 лв. държавна такса в производството по обезпечаване на доказателствата, която обаче съгласно списъка на разноските не е поискана и съответно съдът не дължи присъждането □. Ищецът сочи, че е направил и разноси в размер на 15 лв. за възбрана, най-вероятно при изпълнение на обезпечителната заповед, но не е приложил доказателства за направата на такива разходи, а съобразно константата практика на ВКС следва да бъдат заплатени тези разноси, за които е доказано, че са били направени. Ищецът е направил разноси в размер на 1 000 лв. за съдебна ценова и съдебна техническа експертиза досежно иска по чл. 45 ЗЗД. Единичната и тройната графически експертизи са обусловили направата на общо 600 лв. разноси. За иска по чл. 76 ЗС между ищеца и неговия процесуален представител е било договорено възнаграждение в размер на 800 лв., а за този п чл. 45 ЗЗД – 640 лв., за което е записано в приложения договор за правна защита и съдействие, че са платени в брой. Предвид липсата на възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК от страна на ответника, при определянето на разноските съдът не следва да редуцира адвокатския хонорар. По отношение направените транспортни разходи в размер на 302,27 лв. съобразно Определение № 697/29.10.2015 г. по ч.гр.д. № 3880/2015 г., IV Г.О. на ВКС, пътните разходи на пълномощника на страната не се включват в разноските по чл. 78 ГПК, следователно не следва да бъдат присъждани. Използваното понятие „възнаграждение за един адвокат“ следва да се тълкува

в смисъл, че обхваща както възнаграждението за положения труд, така и обезщетението за направените извънредни разходи – пътни и дневни, които същият прави за защита на доверителя си. Разноските по иска по чл. 76 ЗС, направени от ищеца, следва да бъдат възложени изцяло на ответника. Това са 50 лв. държавна такса, 300 лв. за съдебни почеркови експертизи и 800 лв. адвокатско възнаграждение – общо 1 150 лв. Разноските в размер на 40 лв. държавна такса за обезпечаване на иска следва да се приеме, че са направени за иска по чл. 45 ЗЗД, тъй като е поискано налагане на обезпечителна мярка не върху процесния имот, а върху друг собствен на ответника имот, поради което реално обезпечават само иска за имуществени вреди, но не и за възстановяване на владението. 1 000 лв. депозит за изготвянето на съдебна техническа и ценова експертиза следва да бъдат отнесени към иска за имуществени вреди, доколкото е било поискано обезпечаване на доказателствата, свързани с извършени подобрения и нанесени вреди на вещи в имота. Така, с добавените разноски за държавна такса в размер на 326,90 лв. и адвокатско възнаграждение от 640 лв., съразмерно уважената част от иска разноските за иска за имуществени вреди следва да бъдат определени в общ размер на 1 646,95 лв. или общо за двата иска – 2 796,95 лв.

Ответникът в първото производство е представил доказателства за направени разноски в размер на 700 лв. за адвокатско възнаграждение, като предвид липсата на направа на възражение от страна на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК за неговата прекомерност същото не следва да бъде редуцирано. Тъй като е посочено общо възнаграждение за цялото производство, то следва да се приеме, че за всеки иск адвокатското възнаграждение е 350 лв. С оглед отхвърлянето на част от иска за имуществени вреди и цялостното уважаване на иска за отнето владение на ответника се дължат разноски в размер на 62,77 лв.

Във въззивното производство въззиваемият ищец е представил два договора за правна защита и съдействие, като в единия е посочил заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 2 000 лв. – за подаване на отговор и явяване пред съда, а в другия 200 лв. за представителство в производството по поправка на протокол или общо се претендира възнаграждение за един адвокат в размер на 2 200 лв., срещу което жалбоподателят е направил възражение за прекомерност. Поради това при определяне на възнаграждението съдът следва да вземе предвид правилата на

чл. 7, ал. 2, т. 3 и ал. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за МПРАВ, като съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредбата и константната практика на ВКС по нейното приложение за граждански дела следва да ес определи възнаграждение в рамките на минималните за всеки иск поотделно. За владелческия иск на основание чл. 7, ал. 5 минималното възнаграждение е 600 лв., а за иска за имуществени вреди, съобразно чл. 7, ал. 2, т. 3, е 704,75 лв. или общо за двата иска – 1 304,75 лв. Предвид изхода на делото пред въззивния съд жалбоподателят следва да заплати направените от въззиваемия разноски в размер на 1 167,60 лв.

Въззивникът не е представил доказателства за направени от него разноски във второинстанционното производство, поради които е безпредметно да се обсъжда присъждането им.

С оглед частично отхвърлената претенция и предвид обстоятелството, че жалбоподателят е освободен от съда на основание чл. 83, ал. 2 ГПК от заплащането на такси и разноски, то на основание чл. 78, ал. 6 ГПК въззиваемият следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съда държавна такса за въззивно обжалване върху отхвърлената част от иска за имуществени вреди предвид частичното уважаване на въззивната жалба в размер на 25 лв.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260516/08.07.2021 г., поправено с Решение № 260628/10.11.2021 г., по гр.д. № 7536/2019 г. на РС – Русе, **В ЧАСТТА**, с която АЛ. Н. Ш., ЕГН: *****, с адрес гр. Р., местност „Б.Я.“ № *-*, е осъден да заплати на ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, с адрес гр. Р., ул. „П“ № **, вх. *, ет. *, обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващо стойността на унищожено имущество, за размера от 6 707,05 лв. до размера на 7 494,90 лв., **В ЧАСТТА**, с която АЛ. Н. Ш., ЕГН: *****, е осъден да заплати глоба в размер на 1 000 лв. в полза на РРС, както и **В ЧАСТТА ЗА РАЗНОСКИТЕ**, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, с адрес гр.

Р., ул. „П“ № **, вх. *, ет. *, иск против АЛ. Н. Ш., ЕГН: *****, обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващо стойността на унищожено имущество, за сумата **над 6 707,05 лв. до 7 494,90 лв.**

ОСЪЖДА АЛ. Н. Ш., ЕГН: *****, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметката на Районен съд – Русе в "ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА" АД – IBAN: BG31 CECB **** * 00, сумата от **200 лв.** – глоба за отнето владение по скрит начин и с насилие на основание чл. 360 ГПК.

ОСЪЖДА АЛ. Н. Ш., ЕГН: *****, **ДА ЗАПЛАТИ**, на ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, сумата от **3 964,55 лв.** – разноски за двете инстанции.

ОСЪЖДА ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, **ДА ЗАПЛАТИ**, на АЛ. Н. Ш., ЕГН: *****, сумата от **62,77 лв.** – разноски за двете инстанции.

ОСЪЖДА ДР. ИВ. ИВ., ЕГН: *****, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметката на Окръжен съд – Русе в „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД – IBAN: BG55 RZBB **** * 10 сумата от **25 лв.** – държавна такса върху уважената част от въззивната жалба.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260516/08.07.2021 г., поправено с Решение № 260628/10.11.2021 г., по гр.д. № 7536/2019 г. на РС – Русе в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 ГПК пред Върховния касационен съд в **едномесечен** срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____